

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-392)

May (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 212)

61. கணேசாத்யாதி ஸிந்தாந்த மத மந்த்ரகணம் ச்ருணு
ஊர்ஜ வ்யாபி ஸமாயுக்தோ கோவிந்த: ப்ரணவாந்தக:

பொருள் – அடுத்து, “கணேச” மந்த்ரம் போன்ற ஸித்தாந்த மந்த்ரங்களுடைய தொகுப்பைக் கூறக் கேட்பாயாக. ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து “கோவிந்த” என்பதைக் குறிக்கும் “க” என்பதுடன் “ஊ” என்பது இணைந்து புள்ளி, ...

62. ததோ கோவிந்த வைகுண்டௌ பவித்ர: ஸ்ரக்தரஸ்ததா
ஜகத்யோநிகத: சாங்கோ நர: காலோ விஸர்க்வாந்

பொருள் – அதன் பின்னர் “கோவிந்த” என்பதைக் குறிக்கும் “க”, “வைகுண்ட” என்பதைக் குறிக்கும் “ண”, “பவித்ர” என்பதைக் குறிக்கும் “ப”, “ஸ்ரக்தர” என்பதைக் குறிக்கும் “த”, இறுதியாக ஜகத்யோநி என்பதை விளக்கும் “ஏ” என்பதுடன் சேர்ந்த “ய”, தொடர்ந்து “நர” என்பதும், காலத்தைக் குறிக்கும் விஸர்கமும், ...

63. நவ அக்ஷரோ ஹி அயம் மந்த்ரோ காணபத்ய: ப்ரகீர்த்தித:
ஷோடா ஸம்யோஜ்ய கோவிந்தம் யுக்தமாத்யைர்கோபநாதிபி:

64-1. அங்க ல்ருப்திரமுஷ்ய ஸ்யாந்நம: ஸ்வாஹாதி ஸம்யுதா

பொருள் – இப்படியாக ஒன்பது எழுத்துக்கள் கொண்ட மந்த்ரமாக “காணபத்ய” என்பது உள்ளது (“ஓம் கூம் கணபத்யே நம:”). மேலும் “ஓம்” என்பது “கோவிந்த” என்னும் “க” என்பதுடன் பல வகைகளிலும் இணைந்து, இறுதியாக “ஹ்ருதயம், சிரஸ், சிகை” ஆகியவற்றுடன் “ஸ்வாஹ” என்பதுடன் சேர்கிறது. இவை “ஓம் காம்

ஹ்ருதயாய நம:, ஓம் கீம் சிரஸே ஸ்வாஹா, ஓம் க்ரூம் சிகாயை வஷட்” என்பது போன்றவை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 78)

[விவேகன் அறிவுபூர்வமாக] ஸேநாபதியே! பார்ப்பாயாக, பார்ப்பாயாக,

109. அஸுராதி மோஹநவிதௌ விஹிதா: ப்ரமிதாவதீதஸமயா: ஸமயா:

தபநாபநேயதிமிரருமத: ப்ரசரந்தி ஹந்த ஜகதந்தரத:

பொருள் - [விவேகன் கூறுதல்] அஸுரர்கள் போன்றவர்களை மயக்குவதற்காகவும், எந்த ஒரு ப்ரமாணங்களுக்கு முன்பாகவும் நிற்க இயலாதபடி உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற மதங்கள், ஜகத் முழுவதும் பரவி நிற்கின்றன. அவை, சூரியனால் விலக்கப்படும் இருள் போன்று எங்கும் உள்ளன.

[விவேகன்] இது போன்ற வாதங்கள், எந்தவிதமான ஆழ்கருத்தையும் கொள்ளாதவை ஆகும். மது என்னும் அஸுரனை வீழ்த்திய விஷ்ணு தனது திருக்கரங்களால் மந்தர மலையைக் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது உண்டான வீணான இரைச்சல் போன்று இவை உள்ளன. ப்ருஹஸ்பதியையும் கூட வனத்தில் உள்ள மரத்தைப் போன்று ஏதும் உரைக்க இயலாதபடிச் செய்ய முயல்கின்றன. யானைகள் வாழைமரங்களை அழிப்பது போன்று, நல்ல மார்க்கத்தில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளவர்களுடைய ச்ரத்தையை இவை அழிக்க முயல்கின்றன. ஆகவே ஆரண்யகம் என்னும் காட்டில் வசிக்கும் சிங்கத்தைக் கொண்டு இவற்றை அழிக்கவேண்டும். இந்தச் சிங்கத்தின் வலிமையாக ப்ரமாணங்கள் உள்ளன; தனது மதத்தை நிறுவுதல் மற்றும் மற்ற மதங்களைத் தள்ளுதல் என்பதே அதன் இரண்டு கோரைப்பற்களாக உள்ளன; அனுமானத்தின் ஐந்து அங்கங்களே அதன் ஐந்து நகங்களாக உள்ளன.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 90)

வ்யாக்யானம் - (ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவம்) ஆவது, “பத்மநாபாதிகாஸ் ஸர்வே வைபவீயாஸ் ததைவ ச, ஷட்த்ரிம்சத் ஸங்க்யா ஸங்க்யாதா: ப்ராதாந்யேந கணேச்வர!, ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நாஸ் தே பத்மநாபாதிகாஸ் ஸுரா:, அநிருத்தாத் ஸமுத்பந்நா தீபாத் தீப இவேச்வரா:” என்கிறபடியே தீபாத் தீபாந்தரம்போலே, அநிருத்தாத் உத்பந்நங்களாய், ப்ரதாநங்களாய், ஷட்த்ரிம்சத் பேதத்தாலே பிந்நங்களாயிருக்கிற பத்மநாபாத்யவதார விசேஷங்கள். இந்த பத்மநாபாதிகள்தான், “விபவா: பத்மநாபாத்யா: த்ரிம்சச்ச நவசைவ ஹி பத்மநாபோ த்ருவோநந்த: சக்த்யாத்மா மதுஸூதந:, வித்யாதிதேவ: கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம:, க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தர்மோ வாகீச்வரஸ் ததா, ஏகாம்போநிதிசாயீ ச பகவாந் கமலேச்வர:, வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச பீயூஷாஹரணஸ் ததா, ஸ்ரீபதிர்கவாந் தேவ: காந்தாத்மா அம்ருத தாரக:; ராஹுஜித் காலநேமிக்ந: பாரிஜாதஹரஸ் ததா, லோகநாதஸ் து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ மஹாப்ரபு:, ந்யக்ரோதசாயீ பகவாந் ஏகச்ருங்க தநுஸ் ததா, தேவோ வாமந தேஹஸ் து ஸர்வவ்யாபீ த்ரிவிக்ரம:, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி: க்ருஷணஸ் ததைவச, ஜ்வலத் பரசுதர்க் ராமோ ராமச்சாந்யச் சதுர்க்கதி:, வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாளசயித: ப்ரபு:, த்ரிம்சச்ச நவசைவதே பத்மநாபாத்யோ மதா:” என்று முப்பத்தொன்பதாக அஹிர்முத்தந்ய ஸம்ஹிதாதிகளிலே சொல்லிற்றேயாகிலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாறாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, இவர் ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நமென்றதில் குறையில்லை. இனி அந்த முப்பத்தொன்பதிலே மூன்றைக் குறைத்துக் கொள்ளுகையிறேயுள்ளது; அவையாவன கபில தத்தாத்ரேய பரசுராம ரூபமான ஆவேசாவதாரங்கள்.

விளக்கம் – “ஷட்தரிம்சத் பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவம் - பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ள முப்பத்து ஆறு பிரிவுகளுடன் கூடிய விபவங்கள் எவை?”. இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில், “பத்மநாபாதிகாஸ் ஸர்வே வைபவீயாஸ் ததைவ ச, ஷட்தரிம்சத் ஸங்க்யா ஸங்க்யாதா: ப்ராதாந்யேந கணேச்வர!, ஷட்தரிம்சத் பேத பிந்நாஸ் தே பத்மநாபாதிகாஸ் ஸுரா:, அநிருத்தாத் ஸமுத்பந்நா தீபாத் தீப இவேச்வரா: - பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ளவையும், முப்பத்து ஆறு என்று கணக்கிடும்படி உள்ளவையும் ஆகிய அனைத்தும் விபவங்களுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவை ஆகும். விஷ்வக்ஸேனரே! முப்பத்து ஆறு பிரிவுகளில் வேறுபட்டுள்ள பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ள அந்த மூர்த்திகள், ஒரு தீபத்திலிருந்து வெளிவரும் மற்றும் தீபங்கள் போன்று, அநிருத்தனிடமிருந்து வெளிப்பட்டவை ஆகும்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு தீபத்திலிருந்து உற்பத்தி ஆன மற்ற தீபங்கள் போன்று, அநிருத்தனிடமிருந்து உற்பத்தி ஆனவையாக, முதன்மையானவையாக, முப்பது ஆறு விதங்களில் வேறுபட்டுள்ள பத்மநாபன் போன்ற அவதாரச் சிறப்புகள் ஆகும். இந்தப் பத்மநாபன் முதலான மூர்த்திகள் குறித்து உரைக்கிறார். அஹிர்யுத்ய ஸம்ஹிதையில் – விபவா: பத்மநாபாத்யா: த்ரிம்சச்ச நவசைவ ஹி பத்மநாபோ த்ருவோநந்த: சக்த்யாத்மா மதுஸூதந:, வித்யாதிதேவ: கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம:, க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தர்மோ வாகீச்வரஸ் ததா, ஏகாம்போநிதிசாயீ ச பகவாந் கமலேச்வர:, வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச பீயூஷாஹரணஸ் ததா, ஸ்ரீபதிர்கவாந் தேவ: காந்தாத்மா அம்ருத தாரக:; ராஹுஜித் காலநேமிகந்: பாரிஜாதஹரஸ் ததா, லோகநாதஸ் து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ மஹாப்ரபு:, ந்யக்ரோதசாயீ பகவாந் ஏகச்ருங்க தநுஸ் ததா, தேவோ வாமந தேஹஸ் து ஸர்வவ்யாபீ த்ரிவிக்ரம:, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி: க்ருஷணஸ் ததைவச, ஜ்வலத் பரசுதர்க் ராமோ ராமச்சாந்யச் சதுர்க்கதி:, வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாளசயித: ப்ரபு:, த்ரிம்சச்ச நவசைவைதே பத்மநாபாத்யோ மதா: - பத்மநாபன் முதலான விபவங்கள் முப்பது ஒன்பது உள்ளன. இவை பத்மநாபன், துருவன், அநந்தன், சக்தி கொண்ட மதுஸூதனன், வித்யைகளுக்கு அதிதேவதையான கபிலன், விச்வரூபன், க்ரோடாத்மன், படபாவக்த்ரன், தர்மன், வாகீசன், திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டவனும் பகவானும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன், வராஹன், நரஸிம்ஹன், அம்ருதத்தைக் கொண்டவன், ஸ்ரீயின் நாதன், மனதைக் கவருபவனும் அமிருதம் ஏந்தியவனும் ஆகிய தந்வந்திரி,

ராகுவை வென்றவன், காலநேமியை அழித்தவன், பாரிஜாத மரத்தைக் கொண்டு வந்தவன், லோகநாதன், சாந்தமாக உள்ளவன், தத்தாத்ரேயன், ஆலிலையில் துயில்பவன், பகவானான ஒற்றைக் கொம்பு கொண்டவன், தேவனாகிய வாமநன், எங்கும் வ்யாபித்துள்ள த்ரிவிக்ரமன், நரன், நாராயணன், ஸ்ரீஹரி, க்ருஷ்ணன், ஒளி வீசும் கோடாலியைக் கொண்ட இராமன், நான்குவிதமான நடை கொண்ட இராமன், வேதங்களை அறிந்த பகவான் கல்கி, பாதாளத்தில் சயனிக்கும் பகவான் என்பதாக, பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ளவர்கள் முப்பது ஒன்பது - என்று முப்பத்து ஒன்பதாக கூறப்பட்டது. இவ்விதம் இங்கு முப்பத்து ஒன்பது என்று இருந்தாலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் முப்பத்து ஆறு என்பதாகவே கூறப்பட்டதால், இவை முப்பத்து ஆறு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அப்படியானால் அந்த முப்பத்து ஒன்பதில், மூன்றைக் குறைக்கவேண்டும் என்றாகிறது. அவையாவன கபிலர், தத்தாத்ரேயர் மற்றும் பரசுராமன் என்பதான ஆவேச ரூபங்கள் ஆகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்கள்) ஆவன, அவதார கந்தமாகையாலே ஸர்வாவதாரங்களுக்கும் அநிருத்தரே காரணமாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், முன்பு சொன்ன பத்மநாபாதிகளிலே ஸஹபடிதங்களானவற்றிலே பூர்வோத்பந்ந விபவத்தில் நின்றும் விபவாந்தரங்களாக உத்பந்நங்க ளானவையுமுண்டென்னு மிடத்தை தர்சிப்பிக்கை முதலான சில ப்ரயோஜனங்களைப் பற்ற “பூர்வோத்பந்நாத் வைபவீயாத் ப்ராதூர்ப்பூதா மஹேச்வரா:, ப்ராதூர்ப்பாவாந்தராந் வித்திதாந் கணேச்வர! முக்க்யத:, உபேந்த்ராச்ச யதா முக்க்யா: த்ரிவிக்ரம தநூர் ஹரி:, ததிபக்தச்ச தேவேசோ தர்வீஹஸ்தோம்ருதப்ரத:, க்ருஷ்ணாச்ச மத்ஸ்யரூபஸ் ஸ்யாத் மத்ஸ்யாத் ஹயசிரோ யதா, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி க்ருஷ்ணஸ் ததைவச” என்று பிரித்தெடுத்துச் சொல்லப்பட்ட இந்திரனுக்குத் துணையாயிருந்து ஜகத் ரக்ஷணம் பண்ணுகிற உபேந்த்ராவதாரமும், எல்லை நடப்பாரைப் போலே லோகத்தையளந்து அவனிழந்த ஐச்வர்யத்தைக் கொடுத்த த்ரிவிக்ரமாவதாரமும், அவனுக்கு அம்ருத ப்ரதாநார்த்தமாகக் கொண்ட ததிபக்தாவ தாரமும், வேத ப்ரதாநார்த்தமாகக் கொண்ட ஹயக்ரீவாவதாரமும், சிஷ்யாச்சார்ய ரூபேண நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளின நரநாராயணாவதாரங்களும், அவர்களோடொக்க தர்ம தேவதை பக்கலிலே பிறந்து லோகரக்ஷணம் பண்ணின

ஹரியும் க்ருஷ்ணனுமான அவதாரங்களும், ப்ரளயரக்ஷணம் மந்தராதாரத்வம் பூமயுத்தரணமாகிற இவற்றோடே வித்யாப்ரதானங்கள் பண்ணின மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாவதாரங்களும். ஆதி சப்தத்தாலே க்ரோட க்ருதங்களான நரஸிம்ஹ கல்க்யவதாரம் தொடக்கமானவையும்.

விளக்கம் - (உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்கள்) “உபேந்த்ரன், த்ரிவிக்ரமன் போன்ற அவதாரச் சிறப்புகள் என்ன?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவதாரங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாக உள்ளதால், அனைத்து அவதாரங்களுக்கும் காரணமாக அநிருத்தனே கூறப்பட்ட போதிலும், முன்பு உரைக்கப்பட்ட பத்மநாபன் போன்றவற்றுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டவற்றில், “முதலில் உண்டான விபவங்களிலிருந்து வேறு விபவங்கள் உற்பத்தி ஆயின என்பதை உணர்த்துவதற்காக” என்பது போன்று சில பயன்களுக்காக இவை கூறப்பட்டன என்று கொள்ளவேண்டும். விஷ்வக்ஸேன ஸம்ஹிதையில், “பூர்வ உத்பந்நாத்வைபவீயாத் ப்ராதுர்ப்பூதா மஹேச்வரா:, ப்ராதுர்ப்பாவாந்தராந் வித்திதாந் கணேச்வர! முக்க்யத:, உபேந்த்ராச்ச யதா முக்க்யா: த்ரிவிக்ரம தநுர் ஹரி:, ததிபக்தச்ச தேவேசோ தர்வீஹஸ்த அம்ருதப்ரத:, க்ருஷ்ணாச்ச மத்ஸ்யரூபஸ்யாத் மத்ஸ்யாத் ஹயசிரோ யதா, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி க்ருஷ்ணஸ்ததைவச - முதலில் உண்டான விபவத்திலிருந்து எந்த மஹேச்வரர்கள் உண்டானார்களோ அத்தகைய முக்கியமான அவதாரங்களை, நித்யஸூரியின் கூட்டத் தலைவரான நீவிர் அறிவீராக. உபேந்த்ரனுடமிருந்து த்ரிவிக்ரமனாகிய ஸ்ரீஹரியும், தேவனாகவும் அகப்பையைக் கையில் கொண்டவனும், அமிர்த்ததை அளிப்பவனும் ஆகிய ததிபக்தன்; க்ருஷ்ணனிடமிருந்து மீனாக அவதரித்தவன் ஆகியோர் எவ்விதம் முக்கியமாக ஆகிறார்களோ, மீன் அவதாரத்தைக் காட்டிலும் ஹயக்ரீவ அவதாரம் எவ்விதம் முக்கியமாக ஆகிறதோ, அது போன்று நரனும், நாராயணனும், ஸ்ரீஹரியும் , க்ருஷ்ணனும் முக்கியமாக ஆகிறார்கள்”, என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாகப் பிரித்து எடுத்து உரைக்கப்பட்ட இந்த்ரனுக்கும் துணையாக இருந்தபடி இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றும் உபேந்த்ர அவதாரம்; எல்லையில் நடப்பவர்கள் போன்று இந்த லோகத்தை அளந்து, அவன் இழந்த ஐச்வர்யங்ளைப் பெற்றுக் கொடுத்த த்ரிவிக்ரம அவதாரம்; இந்த்ரனுக்கு அமிர்தம் அளிப்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட ததிபக்தன் என்ற அவதாரம்; வேதங்களை வெளியிடுவதற்காக எடுத்த ஹயக்ரீவ அவதாரம்; சிஷ்யன் மற்றும் ஆசார்யன் என்பதான ரூபங்களில் நின்று திருமந்திரம் வெளியிட்டு அருளிய நரநாராயண

அவதாரங்கள்; அவர்களுடன் தர்மதேவதையின் பக்கம் பிறந்து, லோகத்தைக் காத்தல் என்பதைச் செய்தருளிய ஸ்ரீஹரி மற்றும் க்ருஷ்ண அவதாரங்கள்; ப்ரளயத்திலிருந்து காப்பாற்றியது, மந்தார மலையை நிலை நிறுத்தியது, பூமியை வெளிக் கொணர்ந்தது ஆகிய செய்கைகளுடன் வித்யைகளை அளித்த மத்ஸ்யம், கூர்மம், மற்றும் வராஹ அவதாரங்கள் இங்கு கூறப்பட்டன. இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் நரஸிம்ஹன் மற்றும் கல்கி போன்ற அவதாரங்களும் கூறப்படுகின்றன.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 357)

5-3-8 பேய்முலை உண்டு சகடம் பாய்ந்து மருதிடை

போய் முதல் சாய்த்துப் புள்வாய் பிளந்து களிறு அட்ட
தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிராணை எந்நாள் கொலோ
யாமுறுகின்றது தோழி! அன்னையர் நாணவே

பொருள் - பேயாக வந்த பூதனையின் ஸ்தனங்களைப் பருகி, சக்கரமாக வந்த அஸுரன் மீது பாய்ந்து, மருதமரங்களுக்கு நடுவில் புகுந்து சென்று அவற்றை வேருடன் சாய்த்து, பகாஸுரன் என்ற பறவையின் வாயைப் பிளந்து, குவலயாபீடம் என்ற யானையை அழித்தவனுடைய வெண்மையான புன்சிரிப்பையும், தொண்டைப்பழம் போன்று சிவந்த உதடுகளையும் எப்போதும் கோபிகைகள் அனுபவிக்கும்படி அவர்களுக்கு உதவிய க்ருஷ்ணனை, அவனைக் குற்றம் கூறிய தாய்மார்கள் நாணம் கொள்ளும்படியாக, நான் சென்று அடைவது எப்போது?

அவதாரிகை - மஹோபகாரகளை “குணஹீநன்” என்று சொல்லுகிற தாய்மார், “இவனையாகாதே நாம் குணஹீநனென்றது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்பதென்கிறாள். அவன், தன் ஸத்தையை உண்டாக்கி, நம் ஸத்தையைத் தந்தான்; நாம் அவன் ஸத்தையாலுண்டான பலம் பெறுவது என்றோ என்கிறாள்.

விளக்கம் - நமக்கு மிகவும் உதவிகள் செய்தபடி உள்ள அவனை, நமது தாய்மார்கள் “குணம் அற்றவன்” என்று கூறுகிறார்கள். இப்படியாக உள்ள அவர்கள் அவனை நோக்கி, “இவனையா நாம் குணம் அற்றவன் என்று கூறினோம்?” என்று நாணம் அடையும்படி அவனை அவர்கள் உணர்வது எந்த நாளிலோ என்று உரைக்கிறாள். அவன் தன்னுடைய இருப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, நமது இருப்பை உண்டாக்கினான்; இப்படிப்பட்ட நாம், அவனுடைய இருப்பு மூலம் உண்டான பலனை என்று அடையப்போகிறோம் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பேய்முலை இத்யாதி) பூதநையால் வந்த ஆபத்தைத் தப்பி; உணர்ந்து நோக்கவொண்ணாதபடி, ரக்ஷகமாக வைத்த சகடம் அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்து வர, அதை அநாயாஸேந முறித்து; தவழ்ந்து போகாநிற்க, நிர்விவரமாக வழியிலே நின்ற மருதுகளின் நடுவே போய். (முதல் சாய்த்து) தான் அவற்றைத் தப்பிப் போனவளவே யன்றிக்கே அவை தன்னை வேரோடே பறித்து விழவிட்டென்னுதல்; வாயைக் கிழித்து, குவலயாபீடத்தை முடித்த.

விளக்கம் - (பேய்முலை இத்யாதி) - பூதனை மூலம் உண்டான ஆபத்திலிருந்து தப்பித்து. காவலுக்காக வைத்த சக்கரத்தை ஆராயக் கூடிய வயது அல்லாமல், அவ்விதம் காவலுக்காக வைத்த சக்கரமானது அஸுரன் உள்ளே புகுந்ததால் ஊர்ந்து வந்தபோது, அதனை எந்தவிதமான பெருமுயற்சியும் இன்றி உதைத்து. தவழ்ந்து சென்றபோது, நடுவில் சிறிதும் இடைவெளி இன்றி நின்ற இரண்டு மருதமரங்களின் நடுவில் புகுந்து சென்று. (முதல் சாய்த்து) தான் அவற்றை எளிதாகக் கடந்து சென்றது மட்டும் அல்லாமல், அவற்றை வேருடன் விழும்படியாகச் செய்து. பகாஸுரன் என்பவனுடைய வாயைக் கிழித்து. குவலயாபீடம் என்ற யானையை முடித்த.

வ்யாக்யானம் - (தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிராணை) ப்ரதிபந்தகமாய் வந்தவைதான் ப்ரபலமாயிருக்கச் செய்தேயும், தன் வீரத்துக்கு அவை பாத்தம் போராமையாலே ஸ்மிதம் பண்ணி நின்றபடி. தூய்தான தந்தபங்க்தியையும், தொண்டை போன்றவதரத்தை யுமுடையவனை. வெண்முறுவலையும், சிவந்த மடலெடுக்கிறாளாகில் அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுவானென்?

என்னில், முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிற இத்தனை போக்கி, அவனையழிக்கை உத்தேச்யமாய்ச் செய்கிறதன்றிறே.

விளக்கம் - (தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிராணை) - தனக்கு இடையூறாக வந்த அனைத்தும் மிகவும் பிரபலமான பொருள்களாக உள்ளபோதிலும், தன்னுடைய வீரத்திற்கு ஏற்ற பாத்திரமாக அவை இல்லை என்பதால், அவற்றைக் கண்டு புன்முறுவல் செய்தபடி நின்றான். தூய்மையான பற்களின் வரிசை மற்றும் தொண்டைப்பழம் போன்ற சிவந்த உதடுகள் உடையவனை. “முறுவல்” என்பதற்கு “பற்கள்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு முதலில் கூறினார். இதனை “தந்தமும் முறுவலும் தட்டமும் பல்லாம் - தந்தம், முறுவல், தட்டம் அனைத்தும் பல் என்று பொருள் தரும்” என்பதன் மூலம் அறியலாம். அடுத்து “முறுவல்” என்பதற்கு “புன்முறுவல்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு உரைக்கிறார். வெண்முறுவல் மற்றும் சிவந்த உதடுகள் கொண்டவனை. ஆனால் இப்போது அவனை அழிக்கும்விதமாக இவள் மடல் எடுக்கிறாள் என்னும்போது, அவன் செய்த உபகாரங்களை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவை மூலம் அல்லவோ அவனை அழிக்கப்பார்க்கிறாள் என்று கருத்து. ஆனால் பயம் காண்பித்து அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கச் செய்வதை விடுத்து, இவ்விதம் செய்வார்களோ என்றால், அவனை அழிப்பதற்கான முயற்சிகளைச் சரிவரச் செய்ய அறியாமல் தடுமாற்றத்துடன் செய்கிறாள்; ஏனென்றால் அவனை அழிக்கவேண்டும் என்பதைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு இவள் செய்யவில்லை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (பிராணை) “அவ்வுபகாரங்களெல்லாம் தனக்காகச் செய்தது” என்றிருக்கிறாள். தமிழரது ஒரு ஸங்கேதமுண்டு. அதாகிறது, “பூத் தரு புணர்ச்சி, புனல் தரு புணர்ச்சி, களிறு தரு புணர்ச்சி” என்று. பூத் தரு புணர்ச்சியாவது, இவள் “உத்யாநவந்திலே பூக்கொய்ய” என்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பி லெட்டாதே நின்ற பூவை இவள் ஆசைப்பட்டால், அதை, தன்னைப் பேணாதே ஏறிப் பறித்துக் கொடுக்க, “இவன் தன்னைப் பேணாதே தன் நினைவைத் தலைக்காட்டினன்” என்று அதுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கை. புனல் தரு புணர்ச்சியாவது, புதுப் புனலாடப் போய் நீரிலேயிழிந்து விளையாடாநிற்க அமிழ்ந்தவதில் நின்றுமெடுத்து ஏற விட்டதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. களிறு தரு புணர்ச்சியாவது, வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க, யானையின்

கையிலேயகப்படப் புக, அதின் கையில் நின்றும் மீட்டதுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கை என்னும் ஒரு மர்யாதை கட்டினார்கள்; இவளை நோக்கினதுக்காக, இவள் அவர்களுக்காக்கவிநே சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றிக்கே, இவள் தலைமையிருந்தபடி; அவன் தன்னைத் தப்புவித்த உபகாரத்துக்கு அநந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொடுக்கிறான். அங்கு ஓரோவுபகாரத்துக்கிறே அவ்வவர்க்காக்குவது; இங்கு எல்லாவுபகாரங்களையும் பண்ணினால் அவனுக்காக்காதொழிய வொண்ணாதிநே.

விளக்கம் - (பிராணை) அவன் செய்த பல உபகாரங்களும் தனக்காகவே செய்ததாக இவள் எண்ணுகிறாள். காதலர்கள் குறித்து காதலிகள் மூன்று காரணங்களால் ஆசை கொள்வதாகத் தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ளது. அவையாவன, “பூத் தரு புணர்ச்சி, புனல் தரு புணர்ச்சி, களிறு தரு புணர்ச்சி” என்பதாகும். பூத் தரு புணர்ச்சி என்பது என்ன? காதலி, “நந்தவனத்தில் மலர்கள் பறிக்கச் செல்கிறேன்” என்று உரைத்துச் செல்வாள். அங்கு, கைக்கு எட்டாத உயரத்தில் உள்ள ஒரு கிளையிலுள்ள மலரைக் கண்டு இவள் ஆசை கொள்வாள். இதனைப் பார்த்த காதலன், தன்னைப் பற்றிக் கவலை அடையாமல் அந்த மரத்தில் ஏறி, அந்த மலரைப் பறித்து அளிப்பான். இதனைக் கண்ட காதலி, “இவன் தன்னைப் பற்றி வருந்தாமல் எனது ஆசையை நிறைவேற்றினான்” என்று மகிழ்ந்து, அந்தச் செயலுக்காக தன்னையே அவனுக்கு அளிக்கிறாள். புனல் தரு புணர்ச்சி என்றால் என்ன? ஆற்றில் ஓடி வந்த புது வெள்ளத்தில் நீராடச் சென்ற நாயகி, அங்கிருந்து சுழலில் அகப்படுகிறாள். அப்போது அவள் அதில் மூழ்கிவிடாமல், நீரில் குறித்துக் காப்பாற்றும் நாயகனுடைய அந்தச் செயலுக்காகத் தன்னை அளித்தல் ஆகும். களிறு தரு புணர்ச்சி என்றால் என்ன? வீதியில் நாயகி விளையாடியபடி உள்ளபோது, அங்கு ஓடி வந்த மதயானையிடம் சிக்கிக் கொள்கிறாள். அதிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும் நாயகனுக்கு, தன்னை அவன் காப்பாற்றிய காரணத்திற்காக, தன்னை அவனுக்கு அளிப்பதே இங்கு கூறப்பட்டது. ஆனால் இங்கு நிலைமை அது போன்று அல்ல. அவன் தன்னை அனைத்து பந்தத்திலிருந்தும் விடுவித்தான் என்ற உபகாரத்திற்காக, “அவனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை” என்பதாக இவள் தன்னை அவனுக்கு எழுதிக் கொடுக்கிறாள். அங்கு ஒவ்வொரு பெண்களும், தங்களுக்குச் செய்த ஒவ்வொரு உதவிக்காகத் தங்களை அவரவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுக்கின்றனர். ஆனால் இங்கு அனைத்து

உபகாரங்களையும் இவன் ஒருவனே செய்வதால், அவனுக்குத் தவிர மற்ற யாருக்கும் தன்னை எழுதிக் கொடுக்க இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (எந்நாள் கொலோ யாமுறுகின்றது தோழி) அவன் தன்னை உளனாக்கி வைத்தான், இனி நாம் அவனைக் கிட்டுவது என்றோ? (தோழி) “சோகஸ்யாஸ்ய கதாபாரம் ராகவோதி கமிஷ்யதி” என்றுபோலேகாணும் தோழிதானிருப்பது. இப்போது அவனை ஸ்பர்சித்து நம் ப்ரயோஜனம் பெற ஆசைப்படுகிறோமல்லோம், (அன்னையர் நாணவே) “பிரிந்தவந்தரம் அவன்தானே வருமளவும் ஆறியிருந்திலன், அவன்தான் வரவு தாழ்த்தான்” என்று இரண்டு தலைக்கும் பழி சொல்லுகிற தாய்மார் முன்பே; “நாம் இத்தலை மடலெடுக்குமளவாம்படி பிற்பாடரானோமாகாதே” என்று, “ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா” என்கிறபடியே அவன் லஜ்ஜித்து வந்து நிற்கிறபடியைக் கண்டு, “இவனையோ நாம் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று” என்று அவர்கள் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிடும்படியாக.

விளக்கம் - (எந்நாள் கொலோ யாம் உறுகின்றது தோழி) - அவன் நமக்காகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டு நிற்கிறான்; இனி நாம் அவனை அடைவது எந்த நாளிலோ? (தோழி) - ஸுந்தரகாண்டம் (37-5) - சோகஸ்யாஸ்ய கதாபாரம் ராகவோதி கமிஷ்யதி - இந்தத் துக்கத்தின் கரையை இராமன் எப்போது அடையப்போகிறார் - என்பது போன்று, தோழி நாயகியைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளாள். ஆனால் நாயகி உரைப்பதாவது, “இப்போது அவனை நாம் அடைந்து நம்முடைய பயனை பெற விரும்பவில்லை”, என்பதாகும். அப்படியானால் வேறு எதற்காக அவனை அடையவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அன்னையர் நாணவே) - நம்முடைய தாய்மார்கள், “அவன் பிரிந்து சென்ற பின்னர், அவன் தானாகவே மீண்டும் வரும்வரை இவள் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் உள்ளாள். அவன் வரவு தாழ்த்தியபடி உள்ளான்”, என்று இரண்டு பேரையும் குறித்து பழி உரைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இவர்கள் முன்பாக, “இவள் நம்மைக் குறித்து மடல் எடுக்கும்படித் தாழ்ந்தோமே” என்று அவன் எண்ணி, ஆரண்யகாண்டம் (10-9) - ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா - எனக்கு இது வெட்கத்தைத் தருகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப நாணத்துடன் வந்து நிற்கின்ற நிலையைக் கண்ட தாய்மார்கள், “இவனைக் குறித்தா நாம் பழிச் சொற்கள் உரைத்தோம்” என்று

அவர்கள் நாணம் அடையும்படியாகச் செய்யவே நாம் அவனை அடையவேண்டும் என்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 72)

28. த்வத் அங்க்ரிம் உத்திச்ய கதா அபி கேநசித்

யதா ததா வா அபி ஸக்ருத் க்ருத அஞ்ஜலி:

ததைவ முஷ்ணாதி அசுபாநி அசேஷத:

சுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே

பொருள் - உனது திருவடிகளைக் குறித்து எந்த நேரத்திலாவது, யாராவது, எந்த விதத்திலாவது ஒருமுறை செய்யப்பட்ட அஞ்ஜலி என்பது, அந்த நொடியிலேயே அனைத்து பாபங்களையும் மீதம் இல்லாமல் போக்கிவிடுகிறது. மேலும் அனைத்து நன்மைகளையும் வளரச் செய்கிறது. எப்போதும் குறைவதே இல்லை.

அவதாரிகை - “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி”யிலே தேவர் திருவடிகளை லபிக்கைக்கு அனுகூலங்கள் ஒன்றுமில்லையென்றார்; அவ்வளவேயன்று, ப்ரதிகூலங்களால் பூர்ண னென்றார்; இப்படிப்பட்ட எனக்கும் பேற்றில் வந்தால் தேவர் க்ருபையே பர்யாப்த மென்றார்; இப்படி ந்யஸ்தபரனான என் பக்கலிலே விரோதி, மேலிடுகை தேவர்க்குத் தேஜோஹானியென்றார். அத்தைப் பாராதே தேவர் கைவிட்டவன்றும் புறம்பு போக்கில்லையென்றார். இனி மேல் “த்வத் பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்று நீர் பண்ணின ப்ரபத்தியொன்றும் அமையுமோ விரோதி நிவ்ருத்திக்கும், அபிமத ஸித்திக்கும்? என்ன; மநோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேண்டுமோ? “பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் சரணாகதம்” என்கிற காயிகமான அஞ்ஜலியொன்றுமே அமையாதோ? என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் – ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி - என்பதில் அவனுடைய திருவடிகளை வந்து அடைவதற்கு ஏற்ற செயல்கள் ஏதும் தன்னிடம் இல்லை என்றார். அது மட்டும் இல்லாமல், ஏற்காத செயல்களில் பரிபூர்ணமாக உள்ளதையும் கூறினார் (ச்லோகம் 23). இப்படிப்பட்ட எனக்கு உனது திருவடிக் கிட்டுதல் என்பது, உனது கருணையே நிரம்பியது என்பதாகக் கருத்து என்றார் (ச்லோகம் 24). இவ்விதம் உள்ள நீ, எனது விரோதிகளை விரட்டுதல் என்பது உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்குத் தாழ்வு என்றார் (ச்லோகம் 25). அதனை எண்ணாமல் நீ கைவிட்டாலும், நான் வேறு எங்கு செல்லவும் இடம் இல்லை என்றார் (ச்லோகம் 26, 27). இனி, “த்வத் பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே - உனது திருவடிகளையே சரணம் என்று புகுகிறேன்” என்று உரைக்கிறார். ஆனால் இத்தகைய ப்ரபத்தி மட்டுமே அனைத்து விரோதிகளையும் விலக்கி, விருப்பமானவற்றை அளிக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய மூன்றாலும் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி அவசியமா? யுத்தகாண்டம் (18-27) - பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் சரணாகதம் - கைகுவித்தல் என்பதான சரீரம் மூலம் செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியையாவது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரம் மூலம் செய்யப்படும் கைகுவித்தல் போதாதோ?” என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்